

staae som det Væsentlige, og at lade Udgiverne, forsaavidt de ere forskjelligte fra Forfatterne, ulede deres Ret fra Forfatterne, fra det afsluttede Kontraktforhold, saa at man ikke behøvede at give særlige Regler for deres Vedkommende. Det er Grunden til, at vi antage, at § 3 kan udgaae. Forsaavidt der nu i denne Paragraf er givet særlig Regel for det Tilfælde, at Udgiverne maatte være et Firma eller en anden juridisk Person, at Eneretten i saa Fald kun skulde gjælde 10 Aar efter Udgivelsen, har Udvalget ogsaa troet, at denne Bestemmelse kunde udgaae. Man har imidlertid gjort mig opmærksom paa, at det dog maaskee var ønskeligt at have en saadan Regel, da vor Eftertrykslovgivning har en særegen Regel for Firmaer. Sagen er imidlertid den, at vor Eftertrykslov vel har en særegen Regel for Firmaer, men alene for det Tilfælde, at de staae som Udgivere for periodiske eller bestyede Skrifter, men ikke for det Tilfælde, at et Firma kjober et enkelt Manuskript af en Forfatter og udgiver samme, og dette Forhold er i Kunstverdenen saa godt som det ene praktiske. I det oprindelige Udkast til Loven af 29de December 1857 var der vel i § 6 gjort Forslag til en saadan særlig Regel for videnskabelige Instituter eller Selskaber, der udgav et enkelt Skrift, men ved Behandlingen i Rigsdagen — jeg antager det, thi jeg maa tilstaae, at jeg ikke har haft Tid til at gjøre mig bekendt med Forhandlingerne — er Paragrafen udgaaet; og hvorfor? fordi Eftertrykslovgivningen i saadanne Forhold stiller Autor-, Forfatterstabet, som det, der bør gjøre Udslaget, saalænge som man ikke kommer ned til en saadan Specialitet som periodiske Skrifter, Skrifter, der udgives i Afsnit o. s. v.; og vi have derfor foreslaet, at den i dette Lovudkast tilspiede Bestemmelse skulde udgaae. Det er navnlig klart, at naar t. Ex. Wærenghen & Co. kjober et Arbejde for at stikke det, berøer det efter § 2 paa Kontrakten imellem dem og Kunstneren, om Eneretten er kjøbt for 10 Aar eller for Kunstnerens hele Levetid, eller for 10 Aar, eller som jeg haaber for 30 Aar udover hans Død. Det er altsaa Noget, der kan ordnes ved privatretlig Kontrakt og vil blive ordnet derved, hvortil jeg endnu blot skal sige, hvad jeg maaskee ogsaa har hen-

kastet en Bemærkning om i Betænkningen, at vore Kunstnere sjelden indlade sig paa at sælge sig med Hud og Haar for hele deres Levetid, men kun afhænde deres Arbejde for et bestemt Aaremaal. — Hvad § 4 angaaer, da vil det være Dying see, at den behandler en ny Side af Sagen; medens der i de foregaaende Paragrafer, og navnlig i § 1, er Spørgsmaal om Eftergjørelse af Arbejder, er der i § 4 Spørgsmaal om Benyttelse af arkitektoniske Arbejder. Forsaavidt Nogen skulde falde paa at ville eftertegne en arkitektonisk Tegning, rammes han af Lovudkastets § 1; men om Benyttelsen kan kaldes en Eftergjørelse og altsaa gaae ind under § 1, turde vistnok være tvivlsomt, og Udvalget billigere derfor fuldstændigt, at Lovudkastet har optaget en særegen Paragraf om saadant Misbrug. — Hvad endelig § 5 angaaer har jeg intet Særligt at bemærke. Udvalget billigere fuldstændigt Ministerens og Lovudkastets Tanke, der ogsaa allerede er Vedtægt her i Landet, at en Kunstner ved at sælge sit Arbejde kun sælger den Hjælpelse, som det umiddelbart kan forskaffe Kjøberen, men ikke Berettigelse til at lade det kopiere eller paa anden Maade at hofte Fordeel derved. Jeg skal dog imidlertid sluttelig ved dette Afsnit af Loven tillade mig en Bemærkning, der er fremkaldt ved en Erindring, som en anseet Jurist har fremsat i Anledning af de opstillede Tidsfrister. Han har udtalt Frygt for, at vore Kunstfager, f. Ex. Familieportraiter, malede af afdøde Kunstnere, muligt kunde være udsatte for Misbrug derved, at Ret til Gjengivelse erklæredes for fri efter en vis Periodes Udløb. Der er imidlertid vistnok ikke den allermindeste Grund til at frygte derfor. Hvad dette Udkast gjør, er at beskytte Kunstneren og hans Arbejder, at bestemme Fristen for hans Eneret. Men der fastsættes Intet om Eieren naturlige Ret til at holde Hævd over sin Eiendom. Det Misbrug, som en Fotograf eller Lithograf gjør sig skyldig i, naar han t. Ex. medtager et Portrait, for at tage et bestemt Antal af Kopier, og nu tillader sig at tage flere Exemplarer deraf, en Uanstændighed, som man paastaar, at Fotografen virkelig skulde have tilladt sig her i Byen, er tilvisse en Uanstændighed, som kan rammes, og som vil blive rammet af Straffe-